

SZÖVEG –
PÁCZAI TAMÁS

SOROZAT –
VILÁG-KÉP

A PÁLMAOLAJ ÁRA

◆ A WWF azonnali változást sürget októberben kiadott „Living Planet Report 2016” című jelentésében. A Természetvédelmi Világalap kétévente publikált felmérése szerint 1970 óta a gerinces állatfajok populációinak 58 százaléka tűnt el, és ha semmit sem teszünk, 2020-ra az arány eléri a kétharmadot, ami gyors és visszafordíthatatlan környezetpusztulást jelenthet a következő évtizedekre nézve. **Leonardo DiCaprio** pedig – a National Geographic csatornával karöltve – végigrohanta a földgolyót, hogy egy kíméletlen, tényekre épülő dokumentumfilmben elmondja: nem várhatjuk másiktól vagy a szomszédunktól a változást, nekünk kell cselekedni a Föld és gyermekeink érdekében, azonnal.

Az amerikai természetfotós-ornitológus, **Tim Laman**, a szomorú jövőt előrevetítő indonéz szigetvilágban töltött el hónapokat 2015-ben. A száraz évszak az El Niño-hatás miatt különösen aszályos volt a dzsungelben, összesen 21 ezer négyzetkilométernyi területen égett az erdő. A Szumátrát és Borneót beborító tüzeket valószínűleg farmerek okozták, akik a rendkívül száraz időjárást kihasználva így jutottak új területekhez, hogy azokon olajpálma-ültetvényeket létesítsenek. Ez a pálmafaj gyorsan nő, igénytelen, a húsos gyümölcs héjából sajtolt növényi zsiradékot nevezik mifelénk pálmafaolajnak. Ez iránt nagyon nagy a kereslet, hiszen szinte az összes margarinféle egyik alkotóeleme, ezenkívül megtalálható édességekben, kozmetikai szerekben, péksüteményekben, valamint biodízelként is használják, főleg Indiában és Kínában. Becslések szerint naponta 6–12 orángután pusztul el a pálmaolaj-termelés következményeként, és a 2015-ös indonéziai gyűjtogatások miatt ez a szám jócskán meg is ugrott. Tim Laman végigfényképezte az orángutánok és a helyszínen dolgozó állatvédő szervezetek tusáját az életért, hónapokig követte az emberszabásúakat tűz elől menekülve, árvaházakban, állatkórházakban vagy a még érintetlen esőerdőben. Munkáját az „NHM The Wildlife Photographer of the Year” zsűrije nagydíjjal jutalmazta, nem titkoltan azzal a szándékkal, hogy felhívják figyelmünket arra, hogy kényelmes fogyasztói kultúránk, amely a ma divatos természetes alapanyagokat is felelőtlenül használja, miképpen harap saját farkába a dzsungel mélyén. ◆

Kép: Tim Laman/Wildlife Photographer of the Year. A pályázat és a kiállítás a londoni Natural History Museum rendezésében valósulhatott meg.

▲ Az orángutánok fejből tudják, hogy területükön éppen hol érnek a fügék. Az itt látható példányra három napig várt a fotós a 30 méter magas fa lombkoronájába telepített időzített kamerájával. A fénykép „az év természetfotója” címet nyerte el a pályázaton.

▲ Jóllehet az orángutánok remete életmódot folytatnak, a kicsik körülbelül tízéves korukig maradnak az anyjukkal. Ennyi idő szükséges, hogy az életbenmaradáshoz szükséges tudást megszerezzék.

▲ Az erdőirtásokban az orángután anyukák legtöbbször megölik, a bábikat pedig háziállatként tartják a helyiek. A térségben dolgozó szervezetek ezeket gyűjtik össze árvaházakba. A képen éppen sétálni viszik a dolgozók talicskában az árván maradt emberszabásúakat, akik bár túléltek az erdőirtást, önálló életre már soha nem lesznek képesek.

▲ Égő esőerdő a Gunung Palung Nemzeti Park bufferzónájában, Nyugat-Borneó, Indonézia.

